

ЦВЕТА ПОРЯЗОВА СВЕТОВНА МАРКА

chitanka.info

Екскурзията до Москва беше награда. Иначе кой можеше да си позволи това пътуване с малките заплати, които получаваха в завода? Но бяха изпълнили една важна поръчка, за която получиха поздравления дори от министъра.

И така — 10-те работници от цеха с най-големите заслуги потеглиха. За някои това беше първото излизане извън България и много се вълнуваха. Екскурзията беше с влак, но въпреки това пътуването не им се видя нито дълго, нито тягостно. Първите дни в Москва им се сториха като приказка — бяха зашеметени от всичко видяно. А и руският език беше разбираем, така че не се чувстваха невежи и не търсеха помощта на екскурзовода на всяка цена.

На втория ден инж. Крум Малинов, който беше водач на групата, се обърна към всички: „Мнозина познават брат ми Стефан. Той е завършил тук руска филология и има много колеги и добри приятели. Канеше се още преди няколко месеца да идва. Когато им се обади, те решили да му направят подарък — купили два билета за постановка в Большой театър. Само че здравето му се влоши и той отложи пътуването си. Като тръгнахме ми каза да потърся Вадим за билетите и да отидем на театър. Днес ги получих. Кой иска да дойде с мен?“

Късната есен не беше най-добрият сезон и навън почти непрекъснато валеше дъжд. Но да влязат в Большой театър изявиха желание мнозина. Решиха да теглят жребий. Падна се на леля Вера. Вечерта на другия ден тя се приготви, сложи си и обувките „Хъш пъпис“ — подарък от дъщеря ѝ, която беше ходила на студентска бригада в Англия. „Мамо, това е световна марка“ — с гордост беше ѝ казала тя, но бе подминала факта, че ги е купила на разпродажба.

После двамата с Крум излязоха. Беше вече тъмно, валеше, но тя беше нетърпелива. Качиха се в едно такси. Шофьорът — грубовата жена на средна възраст с мъжка прическа, се представи като Светлана. Заговориха и като разбра къде са тръгнали, тя изненадано и с известна доза завист възкликна: „Как така сте намерили билети? Аз пета година живея в Москва и колко пъти съм търсила, все няма“.

Настаниха се, Вера с възхищение попиваше с поглед красотата наоколо. Гледаха постановка на операта „Княз Игор“. Гостуваше някакъв известен певец, тя не запомни името му, но години след това, когато ставаше въпрос за опера, Вера сякаш чуваше гласа му.

Вживя се в действието, дори не пожела да излязат в антракта. Седеше на мястото си, опиянена от това, което ставаше на сцената и от обстановката в залата, приличаща на царски дворец. Крум ѝ обясни, че операта е писана от композитора А. Бородин в продължение на 18 г., но през 1887 г. умира и тя е довършена от други композитори, а премиерата ѝ е била в далечната 1890 г.

От постановката разбра, че става въпрос за похода на княз Игор срещу куманите, за неговото пленяване и успешно бягство. Възхити се и на любовта му към неговата любима Ярославна. Чувстваше се като в приказките — толкова вълшебно и завладяващо бе всичко, безкрайно различно от обикновеното ѝ ежедневиe.

Прибраха се в хотела отново с таксито на Светлана. Бяха я помолили да дойде след представлението и тя направи този жест за тях. Пожела докато пътуват да ѝ разкажат какво са видели, кои са били изпълнителите, как изглежда отвътре Большой театър. Подариха ѝ програмата и малка кукла с българска носия. Разделиха се като приятели. А Крум направи още нещо — обади се на Вадим и го помоли да осигури, когато това е възможно, един билет за Светлана. Той обеща, явно имаше връзка с тези среди.

Разбраха се, Крум даде номера на неговия телефон на Светлана, а тя едва не се разплака от щастие. „Е, какво сега? Да дойдат хора от България и да ми осигурят билет за Большой театър?“ — дивеше се тя.

Доста коли се бяха струпали пред входа на хотела и се наложи последните няколко метра да пробягат тичешком под дъжда. Когато се прибраха, леля Вера събу мокрите обувки и ги пхна в един найлонов плик. Малко я стягаха и през останалите дни предпочете да обикаля с маратонките.

Когато се прибраха в България едното ѝ внуче беше болно от грип. Извади дрехите и подаръците от куфара и го бутна в килера. Бързаше, за да направи чай на детето.

Куфарът ѝ потрябва след месец. Беше решила да отиде на лечение във Велинград — кръстът я болеше. Когато го отвори я лъхна неприятна миризма. Вътре намери плика с обувките. Огледа ги — по подметките им беше пораснал един сантиметър мухъл. Нали ги прибра мокри в Москва, а после беше забравила да ги извади! Какво ли не прави — изми ги с препарат, маза ги с какво ли не, но неприятната миризма остана. Жал ѝ беше да ги изхвърли — все пак бяха подарък от

близък човек. А и като всеки възрастен, свикнал на икономии, си помисли: „Изхвърлят ли се обувки, обути само веднъж?“

И най-важното — щом ги погледнеше, споменът за едно прекрасно преживяване се връщаше и тя въздишаше. Това беше единственото ѝ посещение на опера и то не къде да е, а в Большой театър!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.